

Počnite da živite zdravo!

Jovan Vasić je rođen 1964. godine. Osnovnu školu je završio u Starčevu a zanat za avio limara izučio je u pančevačkoj fabrici aviona "Utva". Već kao tinejdžer, imao je stalan posao, a od malena se bavi sportom, najpre je zavoleo konjički sport. U osnovnoj školi je počeo da trenira odbojku kojom se bavio do zalaska karijere, paralelno sa odbojkom trenirao je atletiku. Takođe je trenirao ragbi a danas je član RK "Borac-veterani" i RK "Veterani-Dinamo" Pančevo. Od malena je voleo da vozi bicikl a ove godine se priprema da po treći put ode biciklom na more u Crnu Goru. Član je Moto kluba "Neolit",

Veliki ste sportista, recite nam nešto o samim počecima?

- Najpre, nekako čim sam prohodao zavoleo sam konje. Moj pokojni otac je bio jedan od osnivača konjičkog kluba u Starčevu šezdesetih godina prošlog veka. Nekada su se konji koristili kao današnje radne mašine, tako da su svi moji preci imali konje i manje više sa njima se takmičili. Već sa četiri godine sam ulazio u štalu i provlačio se konjima između nogu, što je prijateljima mojih roditelja bilo jako zanimljivo jer nisam imao nikakav strah od tako velike životinje.

Kada ste odrasli učestvovali ste u trkama?

- Već sa 14 godina sam vozio prvu trku na hipodromu na Staroj Misi u Pančevu. Prvi start sam imao sa velikanima konjičkog sporta stare Jugoslavije gde sam osvojio 2. mesto što je u to vreme bilo nezamislivo da dete osvoji tako dobar rezultat. Kasnije, moja porodica je imala desetak vrlo uspešnih grla koja su osvajala pehare. I dan-danas imamo konja u štali koji je vlasništvo mog unuka Vanje Vasića i nadamo se da će biti dobar naslednik svih prethodnih grla u porodičnom vlasništvu.

Trenirali ste i odbojku?

- Na odbojku sam se upisao u petom razredu osnovne škole. Već u 8. razredu sam ušao u prvi tim i tamo sam ostao do kraja karijere. Imao sam čast da me trenira velikan srpske odbojke Zoran Gajić, uspeli smo dve godine za redom da učestvujemo na Olimpijskim igrama za juniore u Foči za juniorsku reprezentaciju Vojvodine. Samnom je bilo još nekoliko Starčevaca: Dragiša Matić, Slavoljub Luković, Vladica Dragojerac i Zoran Dimković. Danas sa ponosom mogu da kažem da smo igrali odbojku protiv budućih velikana tog sporta: Gorana Ćata, Vanje i Nikole Grbića...

Aktivno ste igrali ragbi a i danas ste veteran?

- Paralelno sa odbojkom sam trenirao atletiku. Samim tim imao sam brzinu a na poziv mog velikog prijatelja Radivoja Taskovića počeo sam da treniram ragbi za "Borac". Ubrzo sam se vezao za taj sport. Kasnije s kraja osamdesetih ragbi klub u Starčevu se ugasio, ostala je odlična saradnja sa ragbi klubom "Dinamo", a u poslednjih par godina i kod nas je osnovan ragbi klub veterana tako da sad organizujemo turnire i odlazimo u druge gradove. Sve u svemu,

puno mi je srce da sam aktivno ostao bar u jednom sportu koji sam zavoleo kao dete.

Mnogim starčevcima ste poznati kao biciklista?

- Ponovo ću se vratiti na detinjstvo. Kao klinac sam imao potrebu da se dokazujem kroz sport ali da se razlikujem od druge dece. Recimo, ja sam na okolne školske ekskurzije išao biciklom. Deliblatska peščara, Bela Crkva... Dok bi autobus sa učenicima krenuo iz Starčeva ja sam već bio na pola puta biciklom. Kasnije sam isto to radio kada sam se zaposlio, godinama sam na posao išao biciklom. Danas se ništa nije promenilo, automobile vozim samo kad moram i kad je nešto baš jako hitno. Bicikl mi je ostao prioritarno prevozno sredstvo.

Biciklom ste išli dva puta na more?

- Prvi put se to desilo nekako kroz šalu, obećao sam kućnim prijateljima Saletu i sada pokojnoj Olgi Zorić da ću doći kod njih u Bečiće biciklom. Naravno smejali su se i zbijali šale na moj račun. Prvi put sam se 2011. godine odvažio da sednem na bicikli i krenem put mora. Odabrao sam rutu preko Novog Pazara, kako bi smanjio kilometražu ali je ispalo da je taj put veoma naporan. Nekih pedesetak kilometara sam prešao stopom, to jest kamionom kako bi malo odmorio i savladao najteži uspon. Nakon 36 sati putovanja, bez spavanja stigao sam u Bečiće i pozvonio prijateljima na stan. Bio je to totalni šok za njih, nisu mogli da poveruju da sam to stvarno uradio a pritom ih nisam obavestio da sam krenuo. Sledeće godine sam bolje isplanirao ceo put tako da sam trasu Starčevo-Bečići prešao za 30 sati.

Koliko su bitne pripreme za ovako dalek put?

- Kondicija je jako bitna kao i svakodnevni trening. Recimo dap red ovakav put aktivno treniram svakodnevno, dnevno napravim 80 do 100 kilometara. U letnjoj sezoni idem na kupanje u Šalinac, naravno biciklom. Bio sam na konjičkim trkama u Despotovo, kod Bačke Palanke što je ukupna kilometreža oko 320 kilometara u jednom danu. Kragujevac mi je recimo takođe omiljena destinacija. Godišnje biciklom pređem oko 8000 kilometara, to je neki pokazatelj kondicije za dalji put. Želja mi je da biciklom odem u Italiju i posetim "Kape di Kapri", a takođe bi voleo da posetim Hilandar. Plan mi je i da obiđem Španiju biciklom. Nadam se da ću za života bar jedno od nabrojanih uspeti da priuštim. Za sada sigurno znam da ću i ove godine ići biciklom na more a vi ako već niste, krajnje je vreme da počnete da živite zdravo.